

We blijven dankbaar denken aan

Gerrit Engelbertink

echtgenoot van Jo Derksen

Gerrit Engelbertink werd in Losser geboren op 3 juni 1916. In het ziekenhuis te Oldenzaal is hij na een verblijf van nauwelijks een week onverwacht gestorven op zaterdag 20 mei 1995. We hebben afscheid van hem genomen op woensdag 24 mei; eerst in de kerk van de Allerheiligste Drieëenheid in Oldenzaal, daarna in Usselo.

Net in het jaargetijde, waarin de natuur weer uitbundig tot leven komt, is er plotseling een eind gekomen aan het leven van pa. Hard werken, zorgen voor moeder en de kinderen, zichzelf wegcijferen; het is allemaal van toepassing geweest op pa. De opkomst en ondergang van de textiel heeft hij letterlijk aan den lijve ondervonden. Werken in ploegendienst bij Molkenboer en ploeteren in zijn grote moestuin aan de Rondweg: hij wist het te combineren. Vreugde van het werken, verdriet om het werkloos zijn; het was dragen zonder klagen. Moeilijke perioden waren het voor pa, vooral toen hij langdurig maagklachten had. Moeilijk voor moe, voor de kinderen en vooral voor hemzelf. Ontspanning werd niet vergeten. Op mooie zondagen met het hele gezin op de fiets naar het zwembad in Uelsen. Met belangstelling volgde pa het wel en wee van zijn kinderen. Hij

kwam voor ze op als hij dat nodig vond. Hij vond dat zijn kinderen goed terecht moesten komen. Toen hij ruim twintig jaar geleden ophield met werken, brak voor hem een nieuwe levensperiode aan, waarvan hij samen met moeder met volle teugen heeft genoten. Hij had nu de tijd voor allerlei andere zaken. Pa hielp moeder bij alles waar hij maar kon. Bovendien werd hij lid van de parochieraad van de kerk. Hij hielp bij werkzaamheden in "zijn" Engelse Tuin. De kinderen deden nooit tevergeefs een beroep op hem. Schilderwerk, het aanleggen van een tuin of terras, hij deed het allemaal met ongelooflijk veel plezier. Ook op andere terreinen was pa actief. De kegelclub, jeu de boules, Engelse les, zijn volière, het vissen, wandelen en fietsen met moe: hij genoot ervan. Zijn humor, zijn woordspelingen, zijn mooie verhalen: we zullen ze nooit vergeten. Hij was gek op zijn kleinkinderen. Alles deden pa en ma samen. In december 1994 verhuisden ze naar hun flatje aan de Potskampstraat. Ze voelden zich er meteen thuis. Het is jammer, dat pa er niet lang van heeft mogen genieten. Zijn einde is zo plotseling gekomen, dat hij het nauwelijks beseft heeft. Hij is in alle rust ingeslapen, vroeg op een mooie zaterdagmorgen in de lente... Dag Gerrit, dag pa, dag opa.
Bedankt voor alles. We zullen je missen.

Wij willen iedereen, die samen met ons afscheid heeft genomen van pa, hartelijk bedanken.

Jo Engelbertink-Derksen
Kinderen en kleinkinderen